

Leo Trotskij: Brev till kamraterna Cachin och Frossard¹

(14 juli 1921)

Kära vänner.

Med detta personliga brev ska jag försöka skingra alla möjliga missuppfattningar eller missförstånd som kan ha uppstått på grund av de extremt dåliga förbindelserna mellan Paris och Moskva. Sedan de revolutionära händelserna i Tyskland i mars i år har den tyska borgerliga pressen gång på gång upprepat att marsrörelsen utlöstes på order från Moskva på grund av våra inhemska svårigheter. Det har fått mig och, tror jag, också andra kamrater att frukta att dessa rykten ska orsaka oro bland andra kommunistpartier i Europa. Låt oss hoppas att den tredje världskongressen har lyckats skingra alla tvivel och farhågor i detta sammanhang. I den mån det uppstod farhågor här och var (kanske till och med i Frankrike) så kunde de bara kvarstå på grund av otillräckliga informationer. Det är helt självklart, att även om vår ståndpunkt bara handlade om att tjäna den ryska sovjetrepublikens intressen och inte den europeiska revolutionens, så skulle vi till och med i detta fall vara tvungna att säga att vi inte skulle vara hjälpta av delvisa uppror, och ännu mindre konstgjort framkallade sådana, utan bara av en revolutionär seger för det europeiska proletariatet. Rysslands intressen gynnas alltså bara av de rörelser, de uppror, som växer fram ur det europeiska proletariatets inre utveckling. Detta utesluter i sig själv inte att Moskva utfärdar någon sorts äventyrspolitiska "order". Men Moskva har inte alls någon "moskovitisk" uppfattning. För oss är den ryska sovjetrepubliken bara en utgångspunkt för den europeiska och världsrevolutionen. För oss är de sistnämndas intressen avgörande i varje viktig fråga. Jag är förvissad om att den tredje världskongressen inte har lämnat något utrymme för tvivel på denna punkt.

Såvitt man kan avgöra på avstånd fortgår de politiska förberedelserna för revolutionen i Frankrike på ett lysande och systematiskt sätt. Uppenbarligen närmar sig en epok av kerenskijism i ert land. Regeringsblocket mellan radikaler och socialister är den första förvirrade rekylen efter krigsperioden. Den franska kerenskijismen – som kombinerar småbourgeoisiers irritation och förtvivlan med böndernas själviskhet, som inte vill betala för det som kriget förstörde, och med de mer privilegierade arbetarnas konservatism som hoppas kunna behålla den ställning som kriget skapat för dem, etc, etc – kommer att innebära att statsapparaten blir oerhört skakig. Det kraftlösa blocket mellan radikaler och socialister – Caillaux,² Longuet och kompani – kommer tillfälligt att knuffas in som en buffert mellan den imperialistiska klicken och deras kandidat till rollen som Gallifet³ å ena sidan, och den framväxande proletära revolutionen å den andra. Detta kommer att bli ett utmärkt förspel till den proletära revolutionen. Om det döende Nationella blocket skulle lyckas få igenom sin lag mot kommunisterna, så måste man tacka ödet för en sådan gåva. Polis- och administrativa förföljelser, arresteringar och räder kommer att visa sig vara en extremt nyttig skola för de franska kommunisterna strax innan de går in i perioden av avgörande händelser. Via *l'Humanités* spalter följer vi med största intresse och uppmärksamhet hur energiskt ni genomför kampanjen mot Briand-Barthous lag. Om ni lyckas besegra detta företag så kommer partiets auktoritet att förbättras avsevärt. Om lagen antas så kommer ni att vinna också på det.

1 **Cachin** och **Frossard** var före och under Första världskriget medlemmar i franska Socialistpartiet. Efter kriget kom de att tillhöra vänstern som så småningom bröt med Socialistpartiet och bildade det franska kommunistpartiet. I slutet av 1920-talet bröt Frossard under en period (under kommunistpartiets ultravänsterperiod) med kommunismen men återvände till kommunistpartiet när det antog Folkfrontspolitiken. Cachin stödde Frossard men lämnade aldrig kommunistpartiet, ens tillfälligt.

2 Före Första världskriget var **Caillaux** finansminister i den franska regeringen. Han var en av det franska borgerliga Radikalpartiets ledare.

3 **Gallifet** var en fransk markis och general som utmärkte sig genom sitt omänskliga undertryckande av Pariskommunen 1871. Tusentals kommunarder sköts och torterades på hans order.

I den mån *l'Humanité* återspeglar de ledande partikretsarnas linje, så visar den helt klart att denna linje blir alltmer radikal och bestämd. Tyvärr är det svårt att utifrån *l'Humanité* bedöma hur stämningarna är inom de breda arbetarkretsarna. Således publicerar *l'Humanité* praktiskt taget inga brev från arbetare, ingen korrespondens från fabriker och verkstäder, och inte heller material som direkt återspeglar massornas dagliga liv. Det är av yttersta betydelse för både den franska och världskommunismen att få en betydligt klarare bild av exakt vilka delar av proletariatet som läser *l'Humanité* och exakt vad de läser i tidningen. Ett väletablerat nätverk av arbetarmedarbetare och arbetarkorrespondenter kan vid ett visst ögonblick bli ett redskap för det revolutionära upproret och kommer att föra över sin tidnings paroller och vägledning till massorna, och förse den spontana rörelsen med den enhet som så ofta saknats under tidigare revolutioner. Den revolutionära tidningen kan inte hänga i luften ovanför massorna, den måste borra ner en mängd rötter i massorna.

Frågan om partiets förhållande till arbetarklassen är i första hand en fråga om *partiets förhållande till fackföreningarna*. Såvitt man kan bedöma så här på avstånd är detta idag den mest trängande och störande frågan inom den franska arbetarrörelsen. Gruppen *La Vie Ouvrière* utgör en värdefull del av den franska arbetarrörelsen, om så bara för att den har smält samman med ett ganska avsevärt antal pålitliga, hängivna och beprövade arbetare. Men om denna grupp – vilket jag inte tror – vidmakthåller sin isolering och slutna karaktär så kommer den att utsätta sig för faran att omvandlas till en sekt och förvandlas till en broms på fackföreningarnas och partiets framtida utveckling. Genom sin nuvarande formlösa politik gentemot fackföreningarna – i den anda som finns i Verdiers artikel – hjälper partiet bara till att bevara *La Vie Ouvrières* svaga sidor samtidigt som det bromsar utvecklingen av dess starka sidor. Partiets måste ställa sig uppgiften att *erövra fackföreningarna inifrån*. Det handlar varken om att beröva fackföreningarna deras självbestämmanderätt eller om att underordna dem under partiet (det är nonsens!). Det handlar om att kommunisterna ska bli de bästa fackliga kämparna inom fackföreningarna, att de ska erövra massornas förtroende och skaffa sig den avgörande rollen i fackföreningarna. Det är självskrivet att kommunisterna agerar som disciplinerade partimedlemmar i fackföreningarna och genomför partiets grundläggande direktiv. Partiets centralkommitté måste till varje pris innehålla flera arbetarkommunister som spelar en framträdande roll inom fackföreningsrörelsen. Det är oundgängligt att de kommunisterna som arbetar inom den fackliga rörelsen får träffas regelbundet och diskutera sina arbetsmetoder under ledning av medlemmar i partiets centralkommitté.

Givetvis måste vi upprätthålla de allra vänskapligaste relationer till de icke partianslutna revolutionära syndikalisterna, men samtidigt måste vi redan nu skapa egna partikärnor i fackföreningarna, som senare kan slå ihop sig med anarkosyndikalisterna till blandade kärnor. Bara om de kommunistiska cellerna i fackföreningarna är fast sammansvetsade och disciplinerade kommer vi att kunna rekrytera ett allt större antal enskilda anarkosyndikalistiska element, genom att med hjälp av erfarenheter övertyga dem om hur outhärligt det är med den disciplin och centrala enhet som finns i en vägledande linje, det vill säga *partiet*.

Om vi bagatelliserar våra meningsskiljaktigheter med syndikalisterna och anarkisterna, så kan dessa skillnader senare i det avgörande ögonblicket explodera i ansiktet på oss.

Jag ber er med bibehållen fattning acceptera att jag uttrycker mina uppfattningar om situationen i Frankrike på ett så öppenjärtigt sätt, en situation som ni är mycket mer bekant med än vad jag är. Jag tvingas till det, å ena sidan på grund av den ryska revolutionens senaste erfarenheter, och å den andra på grund av mitt djupt kända intresse för den franska arbetarrörelsens frågor. Tillsammans med andra kamrater delar jag besvikelsen över att ni inte var närvarande under kongressen. Är det inte möjligt för er båda, eller var och en för sig, att komma till Moskva innan det franska partiets nästa kongress? Om ni fick träffa Kominterns nya exekutivkommitté skulle det otvivelaktigt vara av värde för båda sidor, och kunna eliminera möjligheten till alla möjliga missförstånd och ytterligare stärka de organisatoriska och ideologiska banden mellan oss.

Jag skakar era händer och hälsar er hjärtligt.
(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)